

ud over 3,000 Kr., medens der derimod i de Pantør, der komme ind i Kreditforeningerne til en Taksationsværdi af mellem 6,000 og 8,000 Kr., naar de ved Forbedringer bringes op til en højere Værdi end 8,000 Kr., f. Eks. blot til 3,200 Kr., ikke vil kunne gives ny Laan. Det forekommer mig, at det er uheldigt at have saadanne forskellige Bestemmelser for de forskellige Panter, og at Loven, Statutterne osv. maa have Regler, der stille Panterne og Debitorerne ens. Da der ikke er blevet nedsat Udvalg om Sagen, har jeg selv underhaanden søgt at skaffe mig at vide, om der i det høje Ting var nogen Tilslutning til min Tanke, idet det jo ellers ikke kunde nytte at stille Ændringsforslag i den Retning, og jeg kom da til det Resultat, at der fra forskellige Sider er Tilslutning til Tanken. Tre ærede Medlemmer og jeg have derfor tilladt os at stille de af mig omtalte to Ændringsforslag. Realiteten i disse indeholdes i Forslag under Nr. 1, Forslaget under Nr. 2 er kun en simpel Konsekvens af det første Forslag og vil staa og falde med det. Ændringsforslaget under Nr. 1 gaar altsaa kun ud paa at bringe Lovforslaget i Overensstemmelse med Principperne i Lov af 21. Marts 1902 saaledes, at der i samtlige Husmandskreditforeningernes Panter, der ved Forbedringer bringes op til højere Taksationsværdi end 8,000 Kr., skal kunne gives ny Laan, men dog ikke ud over 4,000 Kr. Med disse Par Bemærkninger skal jeg paa Medforslagsstilleres og egne Vegne paa det bedste anbefale Ændringsforslagene til det høje Tings og den højtærede Ministers Velvillie. Da Princippet i Ændringsforslagene er godkendt af samtlige Lovgivningsfaktorer ved Loven af 21. Marts 1902, er det vort Haab, at Ændringsforslagene ikke fra nogen Side skulle møde nogen Modstand.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Jeg har intet at bemærke mod de stillede Ændringsforslag, som jeg kan tiltræde.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—2 (se Tillæg C.), de stillede Ændringsforslag (se ovenfor) og det saaledes ændrede Forslags Overgang til 3die Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forhøjelse af Invalideforsørgelser.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Sagen sattes under Forhandling.

Rambusch: Det foreliggende Lovforslag er jo af den Beskaffenhed, at det egentlig er ret overflødig at anbefale det. Man kan vistnok roligt gaa ud fra, at ethvert Medlem hos sig selv anbefaler det saa varmt, at intet Ord kan gøre det bedre. Det nærmest foreliggende er da at bringe den højtærede Minister en baade varm og oprigtig Tak, fordi han har forelagt dette Lovforslag, baade for den Ide, der ligger til Grund for Forslaget, og for den forholdvis ret rundelige Liberalitet, hvormed det er affattet, ligesom fordi han er gaaet ind paa de tre Ændringsforslag, som ere komne frem i det andet Ting, og som alle synes at være Forbedringer. Disse Ændringer røbe alle Interesse for Invaliderne, men medføre ogsaa alle sammen forøgede Udgifter. Det ene af disse Ændringsforslag medfører, at Lovforslaget ogsaa kommer Fredsinvaliderne til gode, det andet, at Forslaget skal træde i Kraft i Stedet for som først bestemt den 1. April 1904 allerede den 1. Januar 1904, saaledes at det faar nogle Maaneders tilbagevirkende Kraft, og det tredie medfører endelig, at den Alderdomsunderstøttelse, som enkelte af Invaliderne muligvis oppebære eller i Fremtiden kunde komme til at gøre Fordring paa, ikke maa forringes, fordi de have faaet denne Forhøjelse af deres Invalideunderstøttelse. — Derimod kunde det maaske være ikke ganske overflødig at gøre nogle faa Bemærkninger om de Grundprincipper, hvorpaa hele Invalideforsørgelsen hviler, fordi disse Principper synes at have været Genstand for nogen Væklen, eller hvad jeg hellere vil formode, have været Genstand for en vis Udvikling henimod en anden Betragtning end den oprindelige. Hele Invalideforsørgelsen hviler paa Loven af 9. April 1851 og Betragtningen der, Grunden, hvorfor man overhovedet vil give Understøttelse, synes at vake mellem to Opfattelser, den, at Understøttelsen er en Hjælp, en Almisse til trængende, eller ogsaa den, at den er en Hædersgave. For den første Opfattelse taler den Omstændighed, at Forsørgelsen kun bliver tillagt trængende — hvis den skulde opfattes som en Ret, var der ingen